

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.03.2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. stwierdził, że B. W. (1) jako pracownik u płatnika składek USŁUGI (...) nie podlega: obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1.02.2014 do 25.10.2022 r.

W ocenie ZUS, B. W. (1) nie wykonywał pracy u płatnika składek w spornym okresie, zawarta umowa o pracę między stronami miała charakter pozorny a jej zawarcie umożliwiało ww opłacanie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jedynie składek na ubezpieczenie zdrowotne.

/decyzja – k. 3-4 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w całości wniósł B. W. (1), wnosząc o jej zmianę i ustalenie, iż podlegał ubezpieczeniom społecznym jako pracownik w spornym okresie. W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący wyjaśnił, że w ramach umowy o pracę wykonywał pracę zlecaną przez A. S. a równolegle wobec niewielkiej liczby obowiązków wykonywał pracę taksówkarza. Odwołujący zaznaczył, iż zawsze, gdy był potrzebny był dostępny dla pracodawcy. Wywiązywał się z poleceń, które polegały na wykonywaniu pracy kierowcy i wożeniu pracodawcy lub przewożeniu dokumentów. Skarżący wskazał, iż wiedział o kłopotach finansowych pracodawcy i nadal oczekuje na ich spłatę zgodnie z zapewnieniami A. S..

/ odwołanie k. 9/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego się na rzecz pozwanego organu rentowego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/ odpowiedź na odwołanie k. 3-4/

Na rozprawie w dniu 15.09.2023 r. płatnik przyłączył się do odwołania.

/ stanowisko procesowe płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:00:37-00:00:48/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik A. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą USŁUGI (...) ul. (...), W. od 20.12.2006 r. Działalność nie była zawieszana. Przeważającym przedmiotem działalności jest pozostałe przetwarzanie i konserwowanie owoców i warzyw.

/Wypis z (...) w aktach ZUS k nienumerowane/

Płatnik przebywał w zakładzie karnym w 2016 r. przez 4 miesiące potem przez kolejne 6 miesięcy. W zakładzie karnym był też 8 miesięcy na przełomie 2022 -2023 r.

/zeznania płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:22:15 -00:22:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:06:47 -00:17:59/

Wnioskodawca B. W. (1) od 1.02.1991 z niewielkimi przerwami prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą - działalność taksówek osobowych.

/ bezsporne wypis z (...) w aktach ZUS k. nienumerowane/

Wnioskodawca mieszka i prowadzi działalność w Ł.. W październiku 2022 r. przeszedł na emeryturę.

/ bezsporne/

W dniu 1.02.2014 r. strony tj. A. S. (...) Usługi (...) oraz B. W. (1) zawarły umowę nazwaną umową o pracę na czas nieokreślony, rodzaj umówionej pracy kierowca, miejsce wykonywania pracy cała Polska, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 3000 zł. Umowę zawarto od dnia 1.02.2014 r.

/ umowa o pracę w aktach ZUS/

Wskazana umowa miała zostać rozwiązana z dniem 25.10.2022 r. za porozumieniem stron.

/ świadectwo pracy w aktach ZUS k. nienumerowane zeznania płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:22:15 -00:22:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:06:47 -00:17:59/

B. W. (1) został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 02.2014 r. z kodem tytułu ubezpieczenia - pracownik. Płatnik składek wykazał za ww. imienne raporty rozliczeniowe za okres od 02/2014 do 05/2015 z zerowymi podstawami wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Od (...) Zakład nie ewidencjonował wpływu imiennych raportów rozliczeniowych. Płatnik nie zapłacił żadnej składki za wnioskodawcę.

/ bezsporne zeznania wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:21:08-00:22:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:49-00:06:47 zeznania płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:22:15 -00:22:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:06:47 -00:17:59/

B. W. (1) przez cały okres rzekomego zatrudnienia tj. przez 8 lat nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, nie rozliczał się z Urzędem Skarbowym nie dochodził od pracodawcy należności z tego tytułu. Płatnik nie płacił nikomu spośród 3 osób zatrudnionych. Wszyscy prócz wnioskodawcy odeszli.

/ bezsporne, zeznania wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:21:08-00:22:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:49-00:06:47 zeznania płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:22:15 -00:22:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:06:47 -00:17:59/

Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej B. W. (1) opłacał tylko i wyłącznie składkę zdrowotną.

/bezsporne/

W piśmie wyjaśniającym do organu rentowego z dnia 25.01.2023 r. wnioskodawca informował, iż świadczył usługi na rzecz płatnika od czerwca 2015 r.

/ pismo z data pływu 25.01.2023 r. w aktach ZUS k. nienumerowane, zeznania wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:21:08-00:22:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:49-00:06:47

W ramach zawartej umowy wnioskodawca miał mieć nienormowane godziny pracy - miał pracować według potrzeb pracodawcy. Nie miał obowiązku pracować codziennie. Nie podpisywał list obecności. Brak było ewidencji czasu pracy.

Wnioskodawca nie przeszedł wstępnych badań lekarskich ani szkolenia BHP.

Wnioskodawca miał wykonywać obowiązki służbowe kierowcy korzystając z własnego auta - taksówki. Miał wozić płatnika, bo ten stracił prawo jazdy. Płatnik miał dzwonić do wnioskodawcy gdy potrzebował kierowcy przyjeżdżając do Ł.. Miał o tym informować 2 dni wcześniej. Gdy wnioskodawca był na działce płatnik korzystał z usług kogoś innego. Nie wiązały się z tym dla wnioskodawcy jakiegokolwiek konsekwencje. Wnioskodawca zawsze mógł odmówić wykonania czynności.

/zeznania wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:21:08-00:22:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:49-00:06:47, zeznania płatnika protokół z rozprawy z dnia 15.09.2023 r. 00:22:15 -00:22:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:06:47 -00:17:59/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł przyczyn by czynić to z urzędu, a ponadto częściowo opierając się na zeznaniach wnioskodawcy i płatnika, w takim jedynie zakresie w jakim zeznania te posłużyły do poczynienia ustaleń w sprawie.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dał wiary zeznaniom ww, w zakresie w jakim wskazywali na realność, zawartej w dniu 1.02.2014 r umowy o pracę. Zdaniem Sądu zeznania ww. wskazujące na fakt realizowania przez wnioskodawcę i płatnika umowy o pracę są gołosłowne, brak bowiem obiektywnych dowodów na wykonywanie pracy przez B. W. (1) i wypłaty wynagrodzenia z tego tytułu. W ocenie Sądu nieracjonalnym jest przyjęcie, iż wnioskodawca miałby faktycznie świadczyć na rzecz płatnika pracę w pełnym wymiarze czasu pracy przez 8 lat nie otrzymując z tego tytułu jakiegokolwiek wynagrodzenia. Nie sposób też uznać że w przypadku rzeczywistego wykonywania pracy w pełnym wymiarze przez 8 lat nikt poza stronami nie byłby w stanie tego potwierdzić, nie istniały jakiegokolwiek dokumenty związane ze stosunkiem pracy. Podkreślenia wymaga też, iż sam wnioskodawca podawał niespójne od kiedy miał pracę zacząć, co karze poddać w wątpliwość czy w ogóle czynności wykonywał. W świetle umowy miał pracować od 1.02.2014 r. zaś w piśmie wyjaśniającym do ZUS wnioskodawca podkreślał, iż podjął usługi od czerwca 2015. W istocie w procesie ubezpieczony tłumaczył, iż pismo sporządziła jego córka stąd błąd. Jednak nie należy pomijać, że sam wskazane pismo podpisał, nie można więc jednoznacznie stwierdzić, iż było to wynikiem niezawinionego błędu nie zaś dowodem na manipulację. Z tych też względów Sąd doszedł do przekonania, iż zawarcie wskazanej umowy miało charakter fikcyjny. Jednocześnie wskazana umowa dla płatnika, który nie wypłacał wynagrodzeń, nie uiszczał składek, nie wiązała się przy tym w rzeczywistości z jakimikolwiek obciążeniami, a dla wnioskodawcy stanowiła formalną podstawę z uwagi, na którą mógł opłacać od prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wyłączenie składkę zdrowotną.

Znamiennym jest też, że nawet przyjmując, iż pewne czynności na rzecz płatnika wnioskodawca wykonywał (do czego w świetle powołanych wyżej okoliczności brak uzasadnionych podstaw), nie jest jasnym jak praca wnioskodawcy miała być rozliczana i kontrolowana. Brak dowodów wskazujących na wykonywanie pracy podporządkowanej pod kierownictwem. Odnosząc się w pierwszej kolejności do czasu pracy przeznaczanego rzekomo na wożenie płatnika i dokumentów, nie wiadomo nawet w jakich godzinach wnioskodawca pracę świadczył i czy faktycznie wypracowywał jej wymiar. Pozostawiało to bowiem poza jakąkolwiek kontrolą płatnika, który godzin pracy w żaden sposób nie ewidencjonował, nie wymagał od wnioskodawcy nawet podpisania listy obecności. Wnioskodawca teoretycznie miał być do dyspozycji pracodawcy, gdy ten przebywał w Ł. - przy czym niejasnym jest jak często to miało miejsce, gdyż na co dzień płatnik wykonywał działalność w W.. Ponadto nie sposób dojść do przekonania, iż w tym zakresie wnioskodawca miał się stosować do bieżąco wydawanych poleceń, skoro, co przyznał sam płatnik wnioskodawca gdy np. przebywał na działce mógł odmówić wykonania takiego polecenia i nie spotykały go za to żadne konsekwencje. Płatnik korzystał wtedy z usług kogoś innego. Tym samym nawet przebywanie w dyspozycji pracodawcy pozostaje fikcją. Skoro zaś wnioskodawca nie był jakkolwiek rozliczany z powierzonych mu zadań wskazuje to na brak podporządkowania pracowniczego i wyklucza istnienie stosunku pracy.

Znamiennym jest też, iż przez kilka miesięcy w spornym okresie zatrudnienia płatnik przebywał w zakładzie karnym, w tym czasie wykluczonym więc było by nad pracą wnioskodawcy sprawował jakikolwiek nadzór czy kontrolę. Wątpliwym jest też realne zapotrzebowanie na pracę płatnika w tym czasie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1230 t.j.) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

O uznaniu stosunku łączącego dwie osoby za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Według art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stanął na stanowisku, iż umowa o pracę zawarta między ubezpieczonym B. W. (1) a płatnikiem USŁUGI (...) jest nieważna, bowiem została zawarta dla pozor.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozor.

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozor, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozor, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) wskazuje się, że umowa o pracę jest zawarta dla pozor, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym wszak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić stronie odwołującej zarzutów, że zawarła umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych/ bądź innych korzyści z tym związanych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie kwestionowanej umowy realizowałyby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego musiał zatem badać, czy pomiędzy wnioskodawcą a płatnikiem składek istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W tej sytuacji do Sądu należało przeprowadzenie oceny, czy analizowany stosunek prawny nosił konstytutywne cechy stosunku pracy.

W tym celu Sąd zbadał, czy odwołujący się osobiście świadczył pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Dokonanie powyższego ustalenia miało bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawcy obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Zdaniem Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczony na rzecz płatnika składek w spornym okresie nie wykonywał żadnej pracy. Wyżej wymieniony miał wykonywać pracę kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy, jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala ustalić, iż jakiegokolwiek czynności na rzecz płatnika wnioskodawca podjął. Jak już podniesiono zeznania stron co do tych okoliczności są niewiarygodne, nie ma też żadnej dokumentacji czy świadków mogących potwierdzać działalność wnioskodawcy, co zaskakujące przy przyjęciu, że współpraca miała trwać stale przez 8 lat.

Co istotne rzekoma praca wnioskodawcy dla płatnika nigdy w żaden sposób nie była opłacana. Stosunek pracy jest stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron, po stronie pracownika musi zatem istnieć chęć świadczenia pracy oraz obiektywna możliwość jej świadczenia, a po stronie pracodawcy potrzeba zatrudnienia i korzystania z tej pracy za wynagrodzeniem. Jeśli obiektywnie praca nigdy nie była opłacana istnienie stosunku pracy musi być kontestowane.

Ważką jest też ocena racjonalności postępowania - potrzeby zatrudnienia konkretnej osoby na konkretnym stanowisku i na określonych warunkach. W ocenie sądu w tym przypadku także racjonalność nawiązania stosunku pracy z wnioskodawcą jest wątpliwa skoro płatnik nie miał środków na jego zatrudnienie, ani nie wykazana została faktyczna potrzeba korzystania z wykonywanych przez niego osobiście czynności w pełnym wymiarze czasu pracy, ani nie kontrolowano wykonywanych przez ubezpieczonego zadań a brak ich wykonania nie wiązał się dla wnioskodawcy z żadnymi konsekwencjami. Niejasnym jest też jaka była potrzeba zatrudnienia wnioskodawcy celem wożenia płatnika w okresie gdy A. S. przebywał w zakładzie karnym. Zapotrzebowanie na pracę wnioskodawcy nie było zatem realne.

Znamiennym jest przy tym, że nawet gdyby uznać iż jakieś usługi związane z przewozem na rzecz płatnika wnioskodawca podejmował - jak już wskazywano - materiał zaoferowany w procesie nie pozwala na ustalenie, że wnioskodawca wykonywał pracę podporządkowaną. Nie wiadomo jakie czynności w jakich godzinach wnioskodawca wykonywał i jak z tych czynności i ich wykonania był rozliczany. Bezwzględnie też wnioskodawca nie był związany poleceniami pracodawcy, mógł odmówić wykonania przewozu. Wtedy płatnik zamawiał po prostu innego kierowcę - inną taksówkę. Stosunek pracy nie powstaje w wyniku zawarcia umowy, przy wykonywaniu której brak jednej z podstawowych jego cech, jaką jest wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy (art. 22 § 1 KP; wyr. SN z 5.3.1999 r., I PKN 617/98, OSNAPiUS 2000, Nr 9, poz. 351).

Reasumując zdaniem Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w sprawie niniejszej nie zostały spełnione wskazane omówione powyżej elementy określone w art. 22 kp świadczące o istnieniu stosunku pracy. Jeżeli odwołujący nie wykazał podporządkowania pracowniczego i potrzeby zatrudnienia w określonych warunkach, to z tego względu nie można uznać, że czynności odwołującego były wykonywane w ramach stosunku pracy./III AUa 66/21 - wyrok SA Lublin z dnia 10-06-2021/

W ocenie Sądu okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, że celem podjętych przez płatnika i ubezpieczonego działań było wyłącznie umożliwienie wnioskodawcy opłacenia wyłącznie składki zdrowotnej od prowadzonej przez niego działalności. Z resztą stosunek pracy został rozwiązany jak tylko wnioskodawca otrzymał uprawnienia emerytalne. Celem działania stron nie było więc, świadczenie pracy w ramach stosunku pracy i uzyskiwanie z tego tytułu wynagrodzenia, a jedynie osiągnięcie innych korzyści, które prawo wiąże z istnieniem stosunku pracy. Tymczasem co już podniesiono głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści. Do ustalenia, że doszło do powstania między stronami stosunku pracy nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy, wynikające z umowy o pracę i to czyniły /por wyrok SN z 24.02.2010 r. II UK 204/09/.

Nawiązanie stosunku pracy, którego elementami są zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, nie było rzeczywistym celem stron. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę nie mogło stanowić zaś podstawy do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowników.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca niepodleganie przez B. W. (2) od 1.02.2014 do 25.10.2022 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę jako pracownika u płatnika USŁUGI (...) odpowiada prawu i na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 §1 i §3 k.p.c., zgodnie z treścią którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika.

Organ rentowy wygrał sprawę w całości, stąd Sąd obciążył wnioskodawcę obowiązkiem zwrotu poniesionych przez organ rentowy kosztów zastępstwa radcowskiego, ustalając wysokość należności w oparciu o przepis §2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz.265).